

have en noget højere indtægt, uden at forsørgerstilling af den grund må nægtes. Udgifter uddannelsesomkostningerne f. eks. 1.000 kr. årlig, kan den unge have en indtægt på op til 2.900 kr., nemlig halvdelen af det fornævnte beløb, 4.800 kr., med tillæg af 1.000 kr. Kun hvor den unges egne indtægter (herunder også legatindtægter o. lign.) kommer endnu højere op, kan der ikke indrømmes forsørgerstilling.

Hvor den unges egen indtægt overstiger de ovennævnte grænser, anfører den enlige moder somme tider, at hun alligevel betaler hele den unges underhold, idet den unge bruger hele sin indtægt til forskellige anskaffelser el. lign. uden at betale noget for kost og logi m. v. i hjemmet. Det er dog et forhold, der ikke kan tages hensyn til.

Det bemærkes, at bestemmelsen i § 25, stk. 4, i forrige folketingssamling blev fremdraget af folketingsmedlem Nathalie Lind i et spørgsmål til den daværende finansminister (folketingets forhandlinger 1964-65 spalte 3003-3005). Det „nødvendige underhold“ var dengang fastlagt til 4.400 kr. årlig. Spørgeren så gerne grænsen forhøjet, og finansministeren ville henlede ligningsrådets opmærksomhed på dette ønske. Som tidligere nævnt er grænsen nu forhøjet til 4.800 kr.

2. Enker og enkemænd.

Efter reformen i ligningsloven for 1958-59 er det hovedreglen, at skatteyderen

kun stilles som forsørger, når han faktisk forsørger én eller flere andre personer. Gør han ikke det, stilles han som ikke-forsørger, selv om hans udgifter som enlig måske er præget af, at han har sit eget hjem og måske en husbestyrerinde el. lign. til at passe det. Som nævnt i notatet af 18. april 1966 er der dog en undtagelsesregel om bl. a. enker og enkemænd, der bevarer forsørgerstillingen i den første tid efter ægtefællens død, selv om de er enlige. Hvis enken eller enkemanden er over folkepensionsalderen, bliver de ved med at have forsørgerstilling.

Det sker en gang imellem, at der rejses spørgsmål, om enlige enker og enkemænd ikke burde have permanent forsørgerstilling, selv om de er under folkepensionsalderen. Det anføres i denne forbindelse, at selv om enken eller enkemanden ikke har andre at forsørge, så bliver de alligevel tit ved med at have en del udgifter, der svarer til gifte personers. Det drejer sig om udgift til at opretholde det hjem, ægtefællerne havde, da de begge levede, samt — især for enkemænd — om udgifter til en husbestyrerinde eller anden huslig medhjælp.

Erfaringerne tyder på, at det er temmelig sjældent, at skatteyderne fremkommer med kritik af denne art. Når det sker, plejer man at henvise til, at enkerne og enkemændene i de nævnte henseender er lige-stillet med personer i samme alder, der aldrig har været gift, men alligevel har eget hjem, hushjælp o. s. v.